

5. En Pere sense por

—Pst, Pere, l’has sentit aquest soroll? —va xiuxiuejar la Bruna, **espantada**, al seu germà.

—No ho sé, jo en sento molts, de sorolls... —li va respondre ell.

—Veus?! Ja hi torna... —va saltar la nena—. És com si algú donés cops a la paret...

—Sí! —va confirmar en Pere—. Ara sí que el sento...

—I no tens **por**? —li va preguntar ella, abraçant-se ben fort al coixí.

—Diria que no... Com és la por? —li va demanar ell, **encuriolit**.

—Àvia! —va cridar, la nena—. Aviiiiii!

En un tres i no res, l’àvia va obrir la porta de l’habitació i va treure el cap.

—Què et passa, tresor, per què crides? —va preguntar amb **calma**.

La Bruna va saltar del llit i se li va abraçar ben fort.

—Se senten uns cops molt forts... i tinc por! —va somicar la Bruna.

—Aaahhh... segur que són els veïns! —va fer l’àvia, mentre li acaritava els cabells—. Potser és algú de la família del pis de dalt que està corrent, ballant o saltant. Ho fan tot sovint, saps? O potser són la parella d’aquí al costat, que fa molt poc que s’han mudat... Us han espantat?

—No, a mi no... —va dir en Pere—. A mi no em fa por res.

—Així m’agrada, un noi valent! —va deixar anar l’avi, **orgullós**, des del llindar de la porta.

—I ara, Francisco! —es va exclamar, l’àvia—. Ser valent no és pas no tenir por de res, quines coses dius tu, ara!

—Ei, que jo soc molt valenta! —es va queixar la Bruna.

—Vaja... ja veig que l’he ben espifat! —va fer l’avi, **penedit**.

—Doncs sí, noi! Una persona valenta és aquella que, tot i sentir por, l’afronta i segueix endavant —va dir l’àvia, **pacient**—. Així que, per ser valent o valenta, cal tenir por.

—La Marta, la meva mestra, sempre ens diu que la por és una emoció com totes les altres...

—va afegir la Bruna—, i que ens ajuda a protegir-nos dels perills.

—Doncs jo no sé què és la por! —va seguir, en Pere, una mica **desconcertat**.

—Quan era petit, a casa m’explicaven el conte d’un noi que es deia Pere, com tu... —va dir l’avi—. Tampoc sabia què era la por i va sortir a buscar-la. La primera nit, la va passar en una casa que deien que estava encantada i, mentre dormia, van començar a caure-li ossos de tot arreu! Fins i tot una calavera... que ell, com que no tenia por, la va fer servir com si fos una tassa per beure aigua!

—Ai calla, avi! —va fer la Bruna, **esgarrifada**—. Ara sí que no podré dormir!

—Em feia una por, aquest conte, a mi! —va confessar l'avi, entre rialles.

—I d'on queien els ossos? Eren de persona? I, per què queien? —va preguntar en Pere.

—Es veu que era cosa del paleta que havia construït la casa, que estava enfadat perquè no li havien pagat la feina —li va explicar l'avi—. En Pere va deixar que s'emportés les teules i algunes rajoles i no ho va tornar a fer mai més.

—Aaaah! —va sospirar la Bruna, **alleujada**—. Així la casa no estava encantada!

—Vinga, Francisco —va fer l'àvia—, que aquest parell s'han de llevar d'hora per anar a l'escola demà. Encara tens por, ara que ja saps d'on venen els cops, Bruna?

—No, ja m'ha passat, àvia! —va respondre la nena—. Com amb els ossos del conte, quan es resol el misteri, la por desapareix.

—Doncs jo, faré com aquest nen —va deixar anar en Pere—, també vull conèixer la por!

—Bona nit... —va fer l'avi mentre acotxava els seus dos nets.

—Bona nit...

L'endemà al matí, com cada dia, en Pere va saltar del llit i es va vestir. Sempre començava pels mitjons i es posava tota la roba per ordre, des dels peus fins al cap. Després, anava al lavabo i feia un pipí, es rentava la cara, es pentinava i ja estava a punt per esmorzar una miqueta abans d'agafar la motxilla i anar cap a l'escola amb la seva germana, que gairebé sempre es vestia i esmorzava a correuita.

—Vinga, Bruna! —va rondinar en Pere **enfadat**, mirant fixament el rellotge—. Ja fa dos minuts que hauríem de ser al carrer!

De camí cap a l'escola, en Pere seguia **capficat** amb la por. De sobte, mentre creuaven pel pas de vianants, un cotxe va frenar de cop a dos pams d'on eren ells i es van endur un bon **ensurt**. Es van quedar clavats, amb els ulls oberts com dues taronges i el cor encongit. L'avi, que aquell dia els acompanyava, va començar a cridar-li al conductor, molt **excitat**.

—Em sap molt greu, esteu bé? —va preguntar el conductor, **preocupat**, sortint del cotxe—. Tenia **pressa** i no he parat prou atenció... Ho sento! Buff... De veritat que esteu bé?... Quin ensurt més gran!

Quan es van haver **asseranat** una mica, van seguir caminant.

—Has sentit la por, Pere? —li va preguntar l'avi.

—No ho sé... Només m'he quedat paralitzat, amb la boca seca i oberta de bat a bat. No podia ni pensar! —va fer en Pere.

—Veus? Doncs això és la por! —li va confirmar l'avi.

—La Marta diu que els ensurts són por concentrada —va afegir la Bruna—. Jo encara la noto dins meu, vosaltres també?

—A mi el cor em bateja a mil per hora, encara! —va fer l'avi, posant-se la mà al pit.

—Com vols dir? —va preguntar en Pere.

—És una manera de dir que batega molt de pressa, Pere —li va explicar.

—Ah! Llavors, sí... a mi també em passa, i a més, ho fa molt fort —va afegir.

Parlant, parlant... van arribar fins a la porta de l'escola i es van acomiadar amb un parell de petons i una abraçada.

—Ara ja sé com és la por! —va celebrar en Pere.

—El nen del conte també la va conèixer per un ensurt, com tu... —li va dir l'avi—. Quan la princesa, mentre dormia, li va llançar un cubell d'aigua glaçada. De totes maneres, si segueixes buscant, t'adonaràs que la por té moltes altres formes i apareix per molts motius diferents.

—Ah, sí? Doncs, seguiré investigant!